

ŽARKO POTOČNJAK

Život, pad, sazrijevanje i uspon dramskog umjetnika Slavka Brankova. Cige.*

PREMIJERE Tragikomična filmska trilogija

PORTRET – predsinopsis –

RAZGOVOR **DIO PRVI: ŽIVOT I PAD**

MEĐUNARODNA
SCENA **Scena broj jedan – interijer / dan**

OBLJETNICE Objekt: bivša gimnastička dvorana Akademije za kazališnu i filmsku umjetnost (AKFIT)

VOX Ton: obratiti pažnju na stenjanje, cvilež i jauke.

HISTRIONIS Mirisi: užasan smrad znojia i alkohola.

TEORIJA Kamera švenka s ozbiljnog lica Georgija Para na zamišljeno lice lvice Boban. No u podlozi, oba izraza su duboki užitak i oduševljenje. Rez.

NOVE KNJIGE Na podu dvorane desetak tijela u bjesomučnom nastojanju da izvrše zadatak (to jest da budu: grah koji se kuha, svijeća koja gori, vješala, mrtva mačka, sladoled kojeg netko liže i beba koja se rađa) valjaju se, tule, rokću ... Rez.

DRAME Dvoplan. Icica se okreće Žoržu:

ICICA: Fantastični su!

ŽORŽ: Da, da! Polako se osjećaju kao subjekti.

Rez. Kamera iz ruke krupno lovi ispačena lica mladih glumaca glasovite Žoržove klase. Zaustavlja se na Slavku Brankovu koji ustaje, prekida tjelovježbu i glasno izjavljuje:

CIGO: Ak je ovo kazalište i gluma, je...te se svi i odite u pi... ma..... Ja idem nekaj popiti!

Izlazi iz dvorane zalupivši vratima. Dvojica kolega koriste mučnu atmosferu te također panično bježe ispričavajući se na užasnu potrebu za wc-om.

Rez. Zapanjena lica Bobanice i Para. Rastvorena usta. Dugo.....

Scena broj dva – interijer / mrak

Objekt: Institut za teatrologiju. Arhiv.

Rekvizita: nabaviti puno pudera za imitaciju prašine.

Kamera (far) se šulja za baterijskom lampom uz nepregledni red knjiga. Multiplicirati to trikom. Kada kamera dođe do registra s naslovom Marin Držić: SKUP u DK Gavella, ulaze dvije ruke u kadar.

Kamera – subjektivni plan; ruke otvaraju registar, dolaze do kritika i počinje čitanje. No slova su već izbljedjela i tek se pokoja riječ vidi:

SKUP U GAVELLI..... Kosta Spaić Brilljantno
..... Svi Pero Kvirgić
HajdarhodžićFenomenalno.....
.....savršeno.....
....Jedino MunuoBrankov, nije
..... možda jednog dana

Ostali tekst nevidljiv. Ruke zatvaraju registar. Pre-tapanje.

DIO DRUGI – USPON

Scena treća – exterijski / mrkla noć

Prostor: podzemna, zatim predgrađe Chicaga.

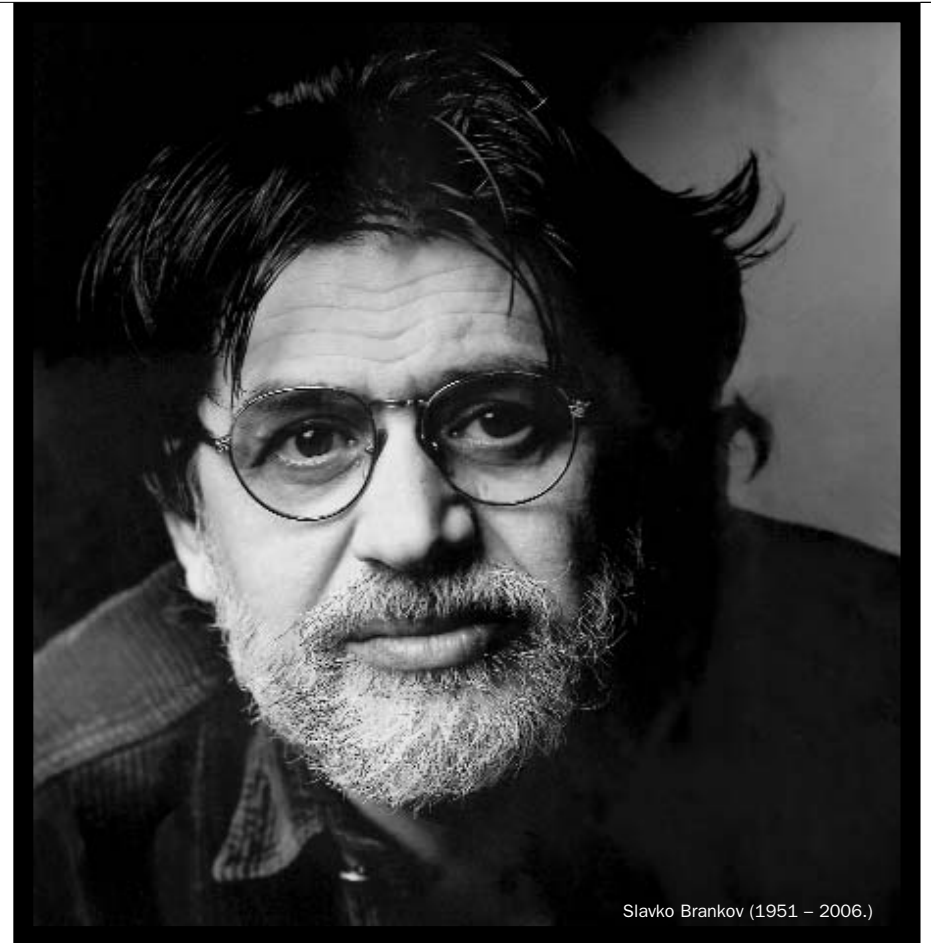
Rekvizita: krv, znoj i suze.

Kostim: Traper, dugačke kožne jakne.

Maska: Tamne naočale, dvije crnačke perike.

Kamera šeta podzemnom. Uglavnom pripadnici drugih rasa u raznovrsnoj odjeći. Poderanoj. Poneki bez zjenica. Samo bjeloočnice. Droga je uzela maha. Poneka fleka krvi.

Rez. Kamera se zaustavlja u čošku vagona. U ofu-

Slavko Brankov (1951 – 2006.)

canoj odjeći (da bi bili što manje primjećeni) Slavko Brankov – Cigo i njegov prijatelj Žarko s ogromnim crnačkim perikama (isto tako korištene za to da ih se što manje izdvaja i primjećuje) sjede šćučureni jedan uz drugog. (Rekvizita puno znojia!)

ŽARKO: Sad!

Kamera s perona prati njihovo sumanuto izljetanje iz vagona, zaustavljanje, izbezumljeno pogledavanje oko sebe, te švenka po cijeloj stanici koja je u potpunom rasulu: smeće, razbijena stakla, slupana rasvjeta, blagajna okovana rešetkama

CIGO: Čuj, a gde smo?

Žarko vadi kartu i gleda:

ŽARKO: Jebi ga! Znal sam! Gle, kaj tu piše. Iza ponoći svaka se druga stanica podzemne u Chicagu zatvara. Znači nismo na sedmoj, neg na četrnastoj. J.... ti turizam.

CIGO: I kaj sad?

ŽARKO: Idemo van.

Kamera prati njihov izlazak u gotovo potpuni mrak. Naziru se nekakva ogromna skladišta, dimnjaci, para polako izlazi iz šahtova, nigdje nijednog svjetla, čudna šuškanja u mraku i neki nježan napjev. Polako, gotovo usporeno približava se prema njima lagana škripa i ta pjesma. Kad je to došlo bliže raspoznaju u mraku crnkiju koja u kolicima gura neku staricu u bijeloj vjenčanoj haljini. Nepomičnu, kao da je mrtva.

Kamera s tih spodoba prelazi na njih. Oni polako, šuteći sjedaju na rubnik ceste, vade cigarete, zapale ... Dvoplan. Gledaju pred sebe.....

CIGO: Jesi ti vidio isto

ŽARKO: Jesam.

CIGO: Eto, i to ti je život.

ŽARKO: E, baš nam je ovo trebalo.....

Kamera ostaje u istoj poziciji. Ubrzano vrijeme. Pobjavljuje se zora. Stavljaju tamne naočale i nekud odlaze.

Scena četvrta – interijer / umjetno svjetlo

Objekt: DK Gavella – garderoba, hodnici, pozornica

Potrebe: Puno savskog blata

Kamera iz ruke prati pripremu glumaca (Cigo i Žarko) za scenu Pokapanja vojnika u predstavi LIJEPA NAŠA 1848. U garderobi strka. Njih dvojica oblače šinjele, garderobijerke trče oko njih Kamera prati unošenje dva hampera savskog blata kojim se glumci razmazuju od glave do pete. Nakon toga ih prati u kupaonicu gdje ulaze pod tuš. Blato se pod vodom topi i cijedi niz čitavo tijelo i kostim, kupaonicu i garderobu

Kamera juri iz garderobe za glumcima koji istrčavaju na pozornicu. Švenk na stepenice kojima su prošli: blatom uništena Gavella. Rez.

Total iz gledališta. Scena Pokapanja vojnika. Sedam minuta. Rez.

Garderoba nakon pranja i tuširanja. Teško će se to dovesti u red.

Kamera iz blatne garderobe prelazi na njih. Oni polako, šuteći sjedaju pred ogledala, vade cigarete, zapale ...

Dvoplan. Gledaju pred sebe.....

CIGO: Počelo me ljuljati

ŽARKO: Ma nije to niš

CIGO: Jel' se ti osjećaš isto

ŽARKO: Da.

CIGO: Eto, i to ti je život.

ŽARKO: E, baš nam je ovo trebalo.....

Oni stavljaju tamne naočale i nekud odlaze.

Zatamnjenje.

DIO TREĆI – SAZRIJEVANJE I DALJNJI USPON

Scena peta – exterijski / dan

Objekt: terasa pred malenom trešnjevačkom birtijom.

Proljeće.

Specijalni efekti: pjev ptica, u daljini lajanje psa.

Vrijeme: podne.

Kamera opiše krug po pitomom trešnjevačkom pejzažu, a onda se zaustavi na stolu za kojim opušteno sjede naši junaci. Dijalog: plan – kontraplan.

CIGO: Ne, ovak se više nemre. Pa neću svako jutro mislit jel bum imal za pljuge ili ne bum!

ŽARKO: Trebalo bi nabaviti neku lovu.

CIGO: Znaš kaj! Helena je ponudila da delamo Bajsiceve VARALICE. To je odlično. Pučka tema. Pitko. Dva sitna lopova. Odlično za gostovanja. Lova do krova.

ŽARKO: Fenomenalno. Konačno se bumo operjali.

Dvoplan. Osmjeh na licima kao da je sve već riješeno. Pretapanje.

Scena šesta – exterijski / dan

Objekt: terasa pred malenom trešnjevačkom birtijom. Proljeće.

Specijalni efekti: pjev ptica, u daljini lajanje psa.

Vrijeme: podne.

Kamera opiše krug po pitomom trešnjevačkom pejzažu, a onda se zaustavi na stolu za kojim opušteno sjede naši junaci. Dijalog: plan – kontraplan.

CIGO: I tak propali smo.

ŽARKO: Ne, to se zbilja samo nama more dogoditi.

CIGO: Da, neverovatno. Idemo delati predstavu da zgrnemo lovu, da se obogatimo, da projdemo celu Hrvatsku, a kad tamo završimo na Eurokazu.

ŽARKO: Pa dobro, nije ni to tak strašno. Ipak smo mi jedini na tom Eurokazu iz cele Hrvatske. Jedino kaj nas bu Vitez zajebaval do kraja života.

CIGO: Da, a lova?

ŽARKO: Je, kad si ti popustil idejama mladog redatelja.

CIGO: Nije točno. Ti si uvek tome bil sklon.

ŽARKO: Daj prestani

CIGO: Imam ideju za film! Dva penzića, nogomet, tajkunizacija itd..... Pavo bu to napisal, a mi igramo glavne uloge.

ŽARKO: Odlično! Kad počinjemo?

CIGO: Sad!

Scena sedma – interijer / dan

Objekt: Kino Europa.

Tonski efekti: puno aplauza.

Kamera švenka po punom gledalištu za vrijeme predstavljanja glumaca nakon filma Ajmo žuti! Kamera se povremeno zaustavlja na mladim ženskim licima

koja vrište i zaljubljeno gledaju u protagoniste.

Rez na voditeljja krupno.

VODITELJ: I na kraju vam predstavljamo glavnog glumca po čijoj je ideji i snimljen ovaj dragi i simpatični film! Gospodin Slavko Brankov!!!

Kamera na gledalište koje je u deliriju. Rez.

Brankov jako krupno. Samo lice. Oči koje su prvo iznenađene, pa razdragane, dok im se u kutu ne stvori jedna mala suza

Kamera se udaljuje, prolazi natraške kroz gledalište, izlazi kroz krov, diže se prema nebu, Zagreb postaje sve manji, Hrvatska isto tako pa se i Zemlja udaljuje dok sasvim...ne nestane

KRAJ

Svi događaji opisani u ovom predsinopsisu istiniti su. Život Slavka Brankova 34 godine pratio, te povremeno ponešto i zabilježio Žarko Potočnjak.

Zagreb, 09.01.2006.

*Napomena: Tekst je nastao po ideji Pave Marinkovića koji predlaže Potočnjaku da za sebe i Cigo napiše sinopsis po kojem bi se radio scenarij za film. Kako je Cigo bio neformalna osoba i umjetnik, umjesto nekrologa, uredništvo odlučuje objaviti ovaj ludistički sinopsis u spomen na njega.